

Arrest

nr. 104 513 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. JACOBS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging:

Verzoekers vragen om beide beroepen samen te voegen.

Gezien beide bestreden beslissingen op dezelfde motieven steunen, waartegen verzoekers hetzelfde middel hebben aangevoerd en gezien verweerder zijn nota met opmerkingen tegen beide beroepen samen heeft gericht, is het aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande K. A., eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Wit-Russische staatsburgerschap te bezitten en van Duitse origine te zijn. U bent geboren in Astrakhan (Russische Federatie) en woont in Brest (Wit-Rusland). U bent de broer van A. K. (O.V. 7.581.794).

In 1995 of 1997 wordt u op straat door dronken militairen uitgescholden omdat u Duits van origine bent. Ze nemen stokken en slaan u. In 1997 of 1998 wordt u nogmaals aangevallen door jongens op straat wegens dezelfde reden en zelfs met een mes gestoken. U heeft vaak dergelijke problemen, vooral op 9 mei (Dag van de Overwinning) en 2 augustus (Dag van de ex-Para's die in de Afghaanse oorlog vochten).

Eind december 2010 bent u samen met uw zus in Minsk. Daar is op dat moment toevallig een demonstratie aan de gang tegen de president van Wit-Rusland. Hoewel jullie geen deel uitmaken van de betoging, worden jullie door de politie opgepakt. Op het politiekantoor wordt u ondervraagd en beschuldigd van deelname aan de betoging. U wordt daarbij geslagen en mishandeld. U en uw zus worden drie dagen vastgehouden waarna jullie mogen gaan.

In april 2011 is er een aanslag in de metro van Minsk. U en uw zus worden daarop door de politie van Brest opgeroepen. Jullie worden ondervraagd over waar jullie waren en wat jullie deden op het moment van de explosie. Diezelfde dag nog mogen jullie gaan.

Begin mei 2012 worden u en uw zus nogmaals opgeroepen door de politie van Brest waar jullie opnieuw ondervraagd worden. U wordt ondervraagd over de betoging van 2010. U wordt geslagen. Men eist dat u een document ondertekent waarin staat dat u betrokken bent bij politieke bewegingen. U weigert te tekenen waarop u geslagen wordt. Uiteindelijk wordt u door de agenten gedwongen te tekenen, samen met een uitreisverbod. In totaal zal u tien dagen vastgehouden worden. Eens u vrij bent hoort u van uw zus dat zij naar de politie was gegaan om losgeld voor u te betalen.

Op 15 september 2012 ontvangen u en uw zus een convocatie van de rechtbank in de Frunzenskiwijk in Minsk. Jullie moeten zich aanmelden op 25 september 2012, maar dat zullen jullie niet doen. Uiteindelijk verlaat u Wit-Rusland op 20 september 2012 samen met uw zus. In Wit-Rusland stappen jullie in de laadruimte van een busje waarin jullie clandestien naar België rijden. Na jullie aankomst in België dient u enkele dagen later een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen enkel document voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u schrik heeft van de autoriteiten van uw land, meer bepaald de politie die u zonder reden oproept en mishandelt (CGVS p. 5). Ook blijkt dat u uw land verlaten heeft omdat u problemen kende met uw medeburgers wegens uw niet-Wit-Russische familienaam (CGVS p. 7-8). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient gewezen te worden op uw eigen politieke engagement dat, zoals u zelf aangeeft, zo goed als onbestaande is. U verklaart immers dat u geen politieke sympathieën heeft, dat u niet verbonden bent aan een bepaalde (politieke) partij, beweging of organisatie, dat u nooit politieke activiteiten heeft uitgevoerd en dat u niet geïnteresseerd bent in de Wit-Russische politiek (CGVS p. 6, p. 10 & p. 12). Welnu, gezien uw eigen uiterst onbeduidende politieke profiel is er geen reden om aan te nemen dat u omwille hiervan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te vrezen zou hebben vanwege de autoriteiten van uw land. In dit opzicht kan verwezen worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Uit deze informatie blijkt dat er naar aanleiding van de protestdemonstraties bij de presidentsverkiezingen van december 2010 honderden activisten werden gearresteerd en politieke opposanten het sindsdien hard te verduren kregen van de autoriteiten. Gezien uw minieme politieke profiel (zoals net beschreven) is het bijzonder weinig aannemelijk dat u daardoor in 2011 en 2012 nog gevisieerd zou zijn door de autoriteiten van uw land (nl. opgeroepen door politie in april 2011 waarbij u beschuldigd werd van het plegen van een aanslag; opgeroepen door politie in mei 2012

waarbij van u verlangd werd dat u zou onderkennen dat u 'actief lid was in alle politieke bewegingen'; opgeroepen door rechtbank in september 2012); naar eigen zeggen omdat u in december 2010 geheel toevallig bij de demonstraties zou aanwezig geweest zijn en daarbij zelfs zou zijn aangehouden (CGVS p. 6 & p. 9-10). Dat u bij deze demonstraties in 2010, zij het geheel toevallig, aanwezig zou zijn geweest, wordt door het Commissariaat-generaal overigens in twijfel getrokken. Zo blijkt u de grootste moeite te hebben om de demonstratie waarover u spreekt en die hardhandig werd neergeslagen door de autoriteiten, correct te situeren qua tijd en plaats. Aanvankelijk heeft u het over het vage 'toen de betoging tegen de president plaatsvond' en 'in december 2010' (CGVS p. 5). Als u later wordt gevraagd om dit te concretiseren in de tijd, blijkt dat u daartoe nog steeds de grootste moeite heeft: 'het was in de tweede helft van december: op 19 of op 30... De juiste datum weet ik niet meer. Op 19, op 20 of op 18 december misschien'. Als u daarop gevraagd wordt van waar naar waar u meegenomen werd, verklaart u 'we werden meegenomen van op de laan. Er waren veel mensen die ze meenamen. Naar waar ze ons meenamen, weet ik niet'. Daarnaar gevraagd weet u niet te zeggen vanaf welke laan u meegenomen was (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt waarom u op dat moment daar (i.e. op de plaats van de demonstraties) was, verklaart u dat u 'ik had iets te doen. Het was mijn vrije tijd' en 'ik deed mijn dingen al en ben naar de avenue gegaan'. Gevraagd om verduidelijking verklaart u dat u 'uw zaken' te doen had maar wat dat precies inhield blijkt u niet te kunnen zeggen ('ik weet het niet meer. Iets gekocht of zo. Ik bedoel zaken die niet met mijn werk te maken hadden') (CGVS p. 9-10). Als u tijdens deze bewuste demonstraties effectief meegenomen zou zijn geweest (samen met uw zus) en rekening houdend met de massale politiek-maatschappelijke impact van deze verkiezingen en protesten, kan van u verwacht worden dat u coherente verklaringen kan afleggen over de datum waarop en de plaats waar u precies aangehouden werd en dat u duidelijk kan aangeven waarom u daar, als niet-activist en niet in politiek geïnteresseerde persoon, op dat moment toevallig wel aanwezig was. Dat u hierin niet slaagt is dan ook weinig geloofwaardig. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van het vervolg van uw asielrelaas ernstig op de helling te staan (u duidt de gebeurtenissen van december 2010 immers aan als dé oorzaak van uw latere problemen).

Ten tweede, de problemen die u sinds uw aanhouding in december 2010 nog zou hebben meegemaakt, worden verder in diskrediet gebracht door een aantal opvallende elementen in uw verklaringen (en die van uw zus) hieromtrent.

Zo verklaart u dat u en uw zus in 2011 werden opgeroepen door de politie van Brest naar aanleiding van een aanslag in de metro van Minsk en dat u tijdens uw ondervraging ervan beschuldigd werd politiek actief te zijn (CGVS p. 6). Niet alleen is het bijzonder eigenaardig dat jullie zouden zijn opgeroepen naar de politie van Brest als de aanslag in Minsk plaatsvond, het is ook weinig geloofwaardig dat u vaag blijft over het tijdstip van de bewuste aanslag: 'in april of zo. De tweede helft van april' (CGVS p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt immers dat deze aanslag plaatsvond op 11 april 2011 (dus in de eerste helft van april). Ook uw zus blijft hierover bijzonder vaag; zij heeft het over 'de lente van 2011' en weet zich zelfs niet meer te herinneren wanneer jullie opgeroepen werden (CGVS zus p. 6). Nog in verband met deze ondervraging in april 2011 door de politie verklaart u dat u vragen kreeg over de aanslag in de metro van Minsk, meer bepaald waar u op dat tijdstip was en of u 'die en die mensen kende'. Gevraagd over welke mensen het gaat, komt u niet verder dan 'ik ken ze niet eens' (CGVS p. 11). Als u daadwerkelijk opgeroepen en ondervraagd werd over deze bewuste aanslag, kan van u op zijn minst verwacht worden dat u weet over wie u vragen kreeg. Dit is hier niet het geval.

U verklaart dat u op 15 september 2012 werd opgebeld door de politie van wie u twee convocaties kreeg (voor u en uw zus) om zich op 25 september 2012 te melden bij de rechtbank van de Frunzenskiwijk. Deze convocatie(s) legt u echter niet voor; als u gevraagd wordt waar ze zijn, verklaart u 'ze zijn daar gebleven'. Gevraagd naar hun specifieke locatie, zegt u 'in de dacha waar we gewoond hebben, waar we gewerkt hebben'. Nogmaals gevraagd naar waar ze concreet liggen op dit moment, verklaart u 'weet ik veel. Het zijn maar een paar papiertjes' (CGVS p. 9). Niet alleen is het bijzonder opvallend dat u hét begin van bewijs van uw problemen niet voorlegt, het is ook weinig geloofwaardig dat u niet meer zou weten waar u deze voor u uiterst belangrijke convocaties achtergelaten zou hebben, waardoor meteen ernstig kan getwijfeld worden aan het bestaan van deze documenten (en ook aan uw oproeping door de politie en de rechtbank). Deze feiten uit 2012 worden nog ongeloofwaardiger door het volgende. U verklaart dat u begin mei 2012 ongeveer tien dagen werd vastgehouden door de politie. Uw zus werd samen met u vastgehouden maar kwam eerder vrij. Tijdens uw vasthouding werd van u verlangd dat u documenten zou ondertekenen waarin stond dat u actief was voor politieke bewegingen (voor wat of welke beweging of organisatie u dan actief zou zijn geweest volgens deze documenten, weet u opvallend genoeg niet, CGVS p. 12). Uw zus, die samen met u werd aangehouden, tekende

volgens u wel vlug, waardoor ze ook vroeger dan u vrijkwam. Uw zus is volgens u nog naar de politie teruggekeerd (dat bent u achteraf te weten gekomen) om hen geld aan te bieden; op die manier werd u ook vrijgelaten. Tijdens uw arrestatie had u volgens uw verklaringen geen contact met uw zus. Toen u vrijgelaten werd, had u nog steeds de bewuste documenten over uw vermeende politiek activisme niet getekend, maar wel een uitreisverbod. Als u later om verduidelijking gevraagd wordt over het feit dat uw zus met geld naar de politie ging, verklaart u dat ze u niet gezegd heeft dat ze naar de politie ging maar dat u enkel weet dat ze u vrijkocht omdat ze u er achteraf over verteld heeft. Hoe die vrijkoping in zijn werk ging, weet u echter niet (CGVS p. 6, p. 12 & p. 14). Niet alleen is het weinig geloofwaardig dat u niet weet hoe deze vrijkoping verliep als uw zus verklaarde dat ze u zelf van die betaling op de hoogte had gebracht (CGVS zus p. 10), het is ook ongeloofwaardig dat u geen contact meer zou gehad hebben met uw zus tijdens uw vasthouding aangezien zij verklaarde dat ze u nog gezien heeft in het politiekantoor tijdens uw detentie (daarbij vroeg ze u om toch ook de bewuste documenten te ondertekenen) (CGVS zus p. 9). Met dit laatste geconfronteerd, bevestigt u dat u uw zus gezien heeft op het politiekantoor. Nogmaals gevraagd waarom u het eerder dan anders zei, verklaart u 'waarom zegt u dat? Begrijpt u niet dat ik veel pijn had? Daarom kan ik mij niets herinneren. Bent u ooit zo geslagen geweest?' (CGVS p. 14). Hiermee geeft u echter absoluut geen afdoende verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid (uw bewering dat u zich niets kan herinneren omdat u geslagen bent geweest staat u überhaupt met geen enkel objectief element of medisch/psychologisch attest). Ook wat betreft de bewuste documenten die u moest ondertekenen tijdens uw vasthouding, leggen u en uw zus heel incoherente verklaringen af. Zo verklaart u aanvankelijk dat u de documenten waarop stond dat u zou deelgenomen hebben aan de betoging van 2010 niet tekende tijdens uw arrestatie van mei 2012, maar dat u wel een uitreisverbod tekende (CGVS p. 6). Later verklaart u dat u de documenten in verband met de betoging wel (verplicht) ondertekende; u verklaart hierover dat u niet meer weet of u over het tekenen van deze documenten iets vertelde aan uw zus (CGVS p. 14). Uw zus daarentegen zei dat ze wist dat u ook documenten moest tekenen zoals zijzelf omdat u haar dat zelf verteld heeft (CGVS zus p. 10). In dit opzicht is het bijzonder vreemd dat u zich eerst blijkt tegen te spreken over deze documenten; het is ook opvallend dat u zelf niet meer zou weten of u er al dan niet over vertelde tegen uw zus. Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat u misschien een slecht geheugen heeft (CGVS p. 14), wat allerm minst een overtuigende verklaring is voor de vastgestelde anomalie. Als u daarop wordt gevraagd hoe het eigenlijk komt dat u de bewuste documenten uiteindelijk wel tekende, verklaart u dat u dat moest doen van 'de gemaskerde vrienden'. Pas als er u gevraagd wordt of het enkel door hen was dat u uiteindelijk toch tekende, verwijst u naar het feit dat uw zus daarom gevraagd had. Als er dan opgemerkt wordt dat dat een reden te meer is om te weten of u er tegen haar al dan niet over gesproken zou hebben (want tot dan toe beweerde u dat u het niet meer zou weten), verklaart u 'daar was ik niet aan toe. Ik had heel veel pijn' (CGVS p. 15); waarmee u het CGVS nog steeds niet overtuigt van uw onwetendheid op dit vlak.

Ten derde kan u ook de problemen die u vanwege uw familienaam zou gekend hebben, niet aannemelijk maken. Uw verklaringen hierover zijn immers dermate vaag dat ze ongeloofwaardig worden. Zo verklaart u dat u uw hele leven lang gediscrimineerd werd omwille van uw naam; men beschouwde u als een fascist. Gevraagd wat u als gevolg daarvan precies meegemaakt heeft, verklaart u dat u regelmatig gevochten heeft. Nogmaals om concretisering gevraagd, verklaart u dat u beter niet buitenkwam op 9 mei en 2 augustus omdat u dan altijd problemen kreeg. Als u gevraagd wordt om eet te zeggen wat er allemaal gebeurd is, verklaart u 'soms werd ik geslagen als ik pech had'. Als u daarop nog een keer gevraagd wordt om concreet te zeggen waar, met wie, wanneer en in welke omstandigheden u dan problemen had, verklaart u 'hier, hier, hier geslagen. Messteken'. Als u daarop gezegd wordt dat u nog steeds heel vaag en onduidelijk bent over wat er precies gebeurd is omwille van uw familienaam, blijkt u enkel te verwijzen naar twee vage gebeurtenissen, namelijk in '1995 of 1997 of zo' en in '1997 of 1998 misschien' (u weet het niet meer) (CGVS p. 7-8). Over het eerste incident verklaart u dat u in Brest geslagen werd door dronken, voor u onbekende militairen ('ik ken ze niet. Ze kwamen van ergens. Ze waren vreemden'). U zegt dat ze u aanvielen omdat ze wisten dat u Duits was, maar hoe zij dat wisten, weet u niet. Gevraagd waarom u dan denkt dat ze u aanvielen omwille van uw Duitse origine, verklaart u dat u het echt niet zou weten (CGVS p. 8). Over het tweede incident verklaart u dat u problemen had met jongens die u niet eens kent maar die wel alles over u wisten. Gevraagd hoe ze dan wisten dat u van Duitse origine was, verklaart u 'omdat ik daar gewoon heb misschien. Misschien heeft iemand mij aangewezen'; wat echter een weinig overtuigend antwoord is. U verklaart dat ze dat waarschijnlijk te weten gekomen zijn via via, maar hoe weet u niet (CGVS p. 8). Als u verder nog gevraagd wordt of zulke aanvallen nog gebeurd zijn (behalve die twee keer die u vernoemde), antwoordt u 'dat weet ik niet. Vaak, heel vaak. Sinds mijn kinderjaren' (CGVS p. 8). Echter, als u daadwerkelijk heel vaak het slachtoffer geweest zou zijn van aanvallen op uw fysieke integriteit vanwege uw familienaam, is het weinig geloofwaardig dat u slechts twee van dergelijke aanvallen

benoemt, die maar op een heel vage manier in de tijd blijkt te kunnen situeren en dat u niet op overtuigende wijzen kan aangeven dat uw Duitse origine dé reden voor deze aanvallen zou zijn. Deze feiten worden bovendien bijkomend ongeloofwaardig door het feit dat u verklaart dat u geen beroep scheen te willen doen op de bescherming van de autoriteiten van uw land (zo verklaart u tweemaal dat u niet naar de politie ging) omdat 'u wist dat u daar geen hulp zou krijgen'. Gevraagd hoe u dat kan weten als u er niet naartoe gaat, verklaart u enkel 'omdat ik het wist' (CGVS p. 8). Hiermee toont u echter niet aan dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land wat betreft deze problemen. Het feit dat u blijkbaar naliet om naar de politie te stappen, draagt nogmaals allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze aanvallen.

Ten vierde dient gewezen te worden op uw verklaringen in verband met uw paspoort en uw reisroute. U verklaart hierover dat u uw paspoort aan de persoon gaf die uw reis regelde, op 20 september 2012 toen u nog in Brest was. U en uw zus zijn daarop in de afgesloten laadruimte van een minibusje naar België gekomen – doorheen welke landen weet u niet. Als u gevraagd wordt waarom u uw paspoort had moeten afgeven, verklaart u 'ik dacht dat hij een visum ging regelen'. Als u gevraagd wordt of u weet onder welke identiteit en nationaliteit u reisde (aangezien u zelf uw eigen papieren niet bijhield), verklaart u dat u dat niet weet en dat de chauffeur uw paspoort had. Als u daarop gevraagd wordt of het klopt dat u illegaal reisde, verklaart u 'dat weet ik niet. Of hij een visum heeft geregeld, weet ik niet. Ik weet niet wat hij allemaal deed voor ons'. Verder verklaart u niet te weten waar u de grens met de Europese Unie overstak, en dat u niets bijzonders opmerkte wat betreft een douane of grensovergang (CGVS p. 4-5). U verklaart dat u, eenmaal in België aangekomen, uw paspoort niet terugkreeg omdat u het resterend bedrag voor uw reisroute niet kon betalen (CGVS p. 3-4). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Er dient immers te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook voertuigen worden nauwgezet gecontroleerd op smokkelwaar en verstekelingen met technologische hulpmiddelen; bij wijze van voorbeeld kan hieromtrent verwezen worden naar de grenscontroles aan de Poolse grens (zie informatie in de bijlage). U gaf immers aan vanuit Brest, gelegen aan de Witruisisch-Poolse grens, te zijn vertrokken. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u niets bijzonders zou gemerkt hebben bij het binnenrijden van de Europese Unie, hoewel u in de minibus verscholen zat. Dat u bovendien niet op de hoogte bent van de landen waardoor u reed en wat de reden zou zijn waarom u uw paspoort moest afgeven aan de smokkelaar, is bijkomend opzienbarend. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit Wit-Rusland, waarvoor u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het weinig aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Op basis van deze elementen ontstaat dan ook het vermoeden dat u uw Wit-Russisch paspoort, uw reisdocument waarvan u zei dat u het hebt moeten afgeven aan de smokkelaar (CGVS p. 3), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Zij in dit verband nog opgemerkt dat noch u, noch uw zus, het CGVS enig document voorlegde waaruit uw identiteit en recente herkomst uit Wit-Rusland ook maar enigszins zou blijken.

Ten slotte verklaart u dat u tot 2007 of 2008 soms naar de Russische Federatie en naar Oekraïne (enkel die twee landen) ging om er te werken (CGVS p. 3 & p. 13). U verklaarde ook dat dit uw eerste asielaanvraag in België is en dat u nooit elders in de Europese Unie een asielaanvraag ingediend heeft (CGVS p. 3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat uw vingeradrukken reeds afgenomen werden in Duitsland op 12 september 2011 en in Oostenrijk op 13 februari 2012. Uw verklaringen dat u sinds 2007 of 2008 niet meer buiten Wit-Rusland bent geweest, zijn dus resoluut onwaar. Als u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u 'dat is jullie fout' en blijft u ontkennen dat u in Duitsland of Oostenrijk bent geweest (CGVS p. 13). Hiermee geeft u echter absoluut geen verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid, waardoor de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals op fundamentele wijze ondermijnd wordt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Wit-Rusland.

Aanvullend dient nog verwezen te worden naar uw opmerking als zou u de tolk niet zo goed begrepen hebben (CGVS p. 13). Als u daarop gevraagd wordt waarom u daarover dan tijdens het gehoor niets zei (zoals u aan het begin van het interview werd gevraagd), verklaart u dat u vroeg om vragen te herhalen. Gevraagd of er dan bepaalde vragen zijn die u niet begrepen heeft, blijkt u daar meermaals geen concreet antwoord op te kunnen geven. Als u dan, verwijzend naar uw opmerking dat er algemene vragen gesteld werden, uitgelegd wordt dat er een aantal vragen omkaderd werden om tot een specifieke vraag te komen en dat het normaal is dat op een gehoor op het CGVS soms ook algemene vragen worden gesteld, en waarna u nogmaals gevraagd wordt of u bepaalde vragen die niet duidelijk zouden zijn geweest nog een keer wil horen, verklaart u enkel 'ik weet het niet' (CGVS p. 13-14). Door dit uiterst vage en schijnbaar nonchalante antwoord heeft het CGVS sterke vermoedens dat uw opmerking over de tolk niet oprecht was en u wel degelijk alle vragen goed heeft begrepen. Bijgevolg meent het CGVS dat er op het vlak van taal geen problemen waren tijdens het gehoor.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw zus A. K. (O.V. 7.581.794) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS zus p. 4 & p. 10) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande K. A., tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Wit-Russische staatsburgerschap te bezitten en van Duitse origine te zijn. U bent geboren in Astrakhan (Russische Federatie) en woont in Brest (Wit-Rusland). U bent de zus van A. K. (O.V. 7.581.795).

Samen met uw broer bent u na de presidentsverkiezingen van 2010 aanwezig op straat in Minsk als daar op dat moment een demonstratie aan de gang is. Hoewel jullie daar geen deel van uitmaken, worden jullie door de politie opgepakt. Op het politiekantoor wordt u ondervraagd en beschuldigd van deelname aan de betoging. U en uw broer worden twee à drie dagen vastgehouden waarna jullie mogen gaan.

In de lente van 2011 is er een explosie in de metro van Minsk. U en uw broer worden daarom door de politie van Brest opgeroepen. Jullie worden ondervraagd over waar jullie waren en wat jullie deden op het moment van de explosie. Diezelfde dag nog mogen jullie gaan.

Begin mei 2012 worden u en uw broer nogmaals opgeroepen door de politie van Brest waar jullie opnieuw ondervraagd worden. U wordt ondervraagd over de betoging van 2010 en de explosie van 2011. U wordt geslagen. Uiteindelijk stemt u ermee in om documenten te ondertekenen waarin staat dat u bij de aanslag betrokken was. Als u ook een uitreisverbod tekent, wordt u vrijgelaten. Aangezien uw broer geweigerd had dergelijke documenten te tekenen, wordt hij langer dan u vastgehouden. U gaat terug naar de politie waar u uw vastgehouden broer ziet. U overtuigt hem om ook de documenten te tekenen. Als u daarna ook nog losgeld betaalt, komt uw broer enkele dagen later vrij.

Op 15 september 2012 ontvangen u en uw broer een convocatie van de rechtbank in de Frunzenskiwijk in Minsk. Jullie moeten zich aanmelden op 25 september 2012, maar dat zullen jullie niet doen.

Uiteindelijk verlaat u Wit-Rusland op 20 september 2012 samen met uw broer. In Wit-Rusland stappen jullie in een kleine vrachtwagen waarin jullie clandestien naar België rijden. Na jullie aankomst in België dient u enkele dagen later een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen enkel document voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag volledig beroept op de problemen van uw broer A. K. (O.V. 7.581.795) (CGVS p. 4 & p. 10). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw broer door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw broer is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur die bij de administratie rusten en bij het voorbereiden en maken van een administratieve beslissing, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het EVRM, alsook van artikel 17, § 1, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Zoals de verwerende partij in haar nota opmerkt, is ook de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen enkel de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht concreet vermelden in het verzoekschrift en dat het niet aan de Raad is om te raden naar de aangevoerde schending van andere beginselen waar de verzoekende partijen de schending aanhalen van de beginselen van behoorlijk bestuur die bij de administratie rusten en bij het voorbereiden en maken van een administratieve beslissing.

Betreffende de schending van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroepen de verzoekende partijen zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen, eens te meer daar de verzoekende partijen deze schending op generlei wijze uitwerken.

De verzoekende partijen klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op

grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partijen vangen hun middel aan door een toelichting te geven bij het gehoor op het commissariaat-generaal. Zij menen dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat het gehoor minstens voor een deel op een gespannen tempo verliep en dat naargelang het gehoor voortduurde verzoeker hoe langer hoe meer onder druk werd gezet, de vragen snel en incoherent beantwoord werden, alsof verzoeker er korte metten mee wou maken. Deze houding dient echter niet beschouwd te worden als een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker, maar moet bekeken worden in het licht van de medische problemen die verzoeker kent.

Zo zou verzoeker tijdens het gehoor aangegeven hebben dat hij pijn had aan het been en om een beker met water gevraagd heeft, wat ook geweigerd werd volgens de verzoekende partij (nota's raadsman verzoekers p. 9-10).

Verzoeker werd in november 2012 onderzocht en behandeld voor een kwaadaardige tumor en diende op 4 december 2012 geopereerd te worden aan de dij. Verzoeker weigerde dit, daar men een amputatie van het been niet kon uitsluiten om de vordering van de kanker tegen te werken.

Hierdoor bevond verzoeker zich in een zeer slechte staat op het ogenblik van het interview, zowel fysiek als psychologisch en hij was onder invloed van zware pijnstillers. De verzoekende partijen voegen wel toe dat verzoeker deze toestand niet gemeld heeft aan de interviewer en uit derhalve geen enkel verwijt ten aanzien van de commissaris-generaal in dit verband.

De raadsman van verzoekers stelt dat de fysieke toestand van verzoeker snel achteruitgaat wegens zijn ziekte en een depressie zodat de raadsman van verzoekende partijen geen coherente bespreking kon voeren.

De verzoekende partij stellen dat uit de lezing blijkt dat er druk gelegd werd op verzoeker en dat een deel van het gehoor op een gespannen tempo verliep.

De Raad stelt vast dat aan het einde van het gehoor van de verzoekende partijen uitdrukkelijk gevraagd is of zij alle redenen hebben kunnen vertellen waarom zij hun land verlaten hebben, waarop zij instemmend hebben geantwoord. Verzoeker heeft aan het einde van zijn gehoor gesteld dat hij niet alles begrepen had, waarop de interviewer antwoordde dat hij nochtans op het begin van het interview gevraagd heeft om problemen onmiddellijk aan te geven en hij vroeg wat verzoeker concreet niet verstaan had. Verzoeker herhaalde en bleef steken in het antwoord dat hem algemene vragen gesteld werden en dat hij niet weet welke concrete vragen hij nog gesteld wilt horen (gehoorverslag verzoeker, p. 13-14).

De Raad stelt ook vast dat de advocaat van de verzoekende partijen die op het einde van het gehoor het woord kreeg geen opmerkingen gemaakt heeft over de het verloop van het gehoor. De Raad besluit dan ook dat het beweerde verloop van het gehoor geenszins door verzoekende partijen als verschoningsgrond kan ingeroepen worden voor de terecht opgeworpen vaagheid aangaande essentiële elementen van het asielrelaas.

Wat de vraag naar de beker met water betreft, stelt de Raad vast dat dit inderdaad niet is opgenomen in het gehoorverslag, maar dat aan de andere kant uit de nota's van de raadsman van verzoekende partij blijkt dat dit niet geweigerd werd, maar dat de interviewer deze vraag als volgt beantwoordde: "*twee minuten mijnheer*" (zie nota's p. 10). Hieruit kan niet afgeleid worden dat verzoeker water geweigerd werd. Bovendien liep het gehoor op dat moment op zijn einde. Dat verzoeker de interviewer aangaf dat hij pijn aan zijn been had, kan de Raad nergens lezen in de nota's van de raadsman van verzoekers. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekende partij enerzijds geen verwijt uit ten aanzien van de commissaris-generaal op dit punt daar verzoeker zijn ziekte en pijn verzwegen zou hebben tijdens het interview, maar er wat verder in het verzoekschrift te lezen valt dat de commissaris-generaal hier geen rekening mee zou hebben gehouden en dit zou blijken uit de nota's van de raadsman. Deze tegenstrijdige argumentatie kan de Raad niet overtuigen.

Wat de medische toestand van verzoeker betreft, meent de Raad dat verzoeker zijn medische toestand had moeten meedelen aan de interviewer voor of tijdens het interview zodat er eventueel een afspraak gemaakt kon worden voor een nieuw gehoor. De commissaris-generaal kan niet raden naar de gezondheidstoestand van verzoeker.

Wat de medische attesten betreft die verzoeker neerlegde, meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn aandoeningen (gezwollen voeten, blauwe plekken op onderrug en benen, en de tumor op de dij) opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Waar er in één van de attesten (8 november 2012) gesteld wordt dat de oorzaak van de aandoeningen van verzoeker de vermeende feiten *lijken* te zijn, is het volgens de Raad duidelijk dat uit dit attest blijkt dat de arts de vermeende oorzaak van de aandoeningen op aangeven van verzoeker heeft neergeschreven. De formulering van de arts geeft derhalve aan ("*semblent reposer*") dat hij hierover niet met zekerheid enige vaststelling kan doen. In het tweede attest (14 november 2012) wordt eveneens duidelijk aangegeven dat de verzoeker de vermeende feiten als oorzaak van zijn aandoeningen beschrijft, zonder dat hierover uitspraak wordt gedaan door de arts. De neergelegde attesten zijn geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Bovendien dient de Raad vast te stellen – zoals ook de verwerende partij al opmerkte in haar nota – dat verzoeker geen enkel medisch attest aangaande zijn mentale gezondheidstoestand neerlegde.

Waar de verzoekende partijen stellen dat hun raadsman geen coherente bespreking kon voeren met verzoeker gezien diens gezondheidstoestand, is de Raad van oordeel dat hoewel de fysieke gezondheidstoestand van verzoeker is aangetoond hij geen medische attesten neerlegt die erop wijzen dat het voor de raadsman van verzoeker niet mogelijk was om een coherent onderhoud te hebben met verzoeker gezien diens psychologische toestand.

De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op tegenstrijdigheden, onduidelijkheden en omissies tussen de verklaringen van verzoekers bij Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal. Bovendien zouden verzoekers niet geconfronteerd geweest zijn met al de kritiek.

De verzoekers zouden constant onder druk gezet zijn, met als gevolg dat zij – gelet op de gezondheidstoestand van verzoeker – gezegd hebben dat ze het niet wisten.

Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat zij zich niet kunnen verweren daar er hun de kans niet werd gegeven door maar één maal gehoord te worden *“en er van de verwerende partij verwacht wordt dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor”*.

Verzoeker liep dan ook een zwaar trauma op naar aanleiding van de beleefde feiten. Dit zou ook niet betwist worden door de commissaris-generaal, maar men hield er geen rekening mee.

Vooreerst wijst de Raad er op dat dit een loutere bewering is van de verzoekende partijen die nergens *in concreto* gestaafd wordt. De motivering van de bestreden beslissing moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad meent daarnaast dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen, die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

In casu stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker en verzoekster over bepaalde essentiële gebeurtenissen in hun relaas verschillende verklaringen aangaande deze elementen aflegden: *“Deze feiten uit 2012 worden nog ongeloofwaardiger door het volgende. U verklaart dat u begin mei 2012 ongeveer tien dagen werd vastgehouden door de politie. Uw zus werd samen met u vastgehouden maar kwam eerder vrij. Tijdens uw vasthouding werd van u verlangd dat u documenten zou ondertekenen waarin stond dat u actief was voor politieke bewegingen (voor wat of welke beweging of organisatie u dan actief zou zijn geweest volgens deze documenten, weet u opvallend genoeg niet, CGVS p. 12). Uw zus, die samen met u werd aangehouden, tekende volgens u wel vlug, waardoor ze ook vroeger dan u vrijkwam. Uw zus is volgens u nog naar de politie teruggekeerd (dat bent u achteraf te weten gekomen) om hen geld aan te bieden; op die manier werd u ook vrijgelaten. Tijdens uw arrestatie had u volgens uw verklaringen geen contact met uw zus. Toen u vrijgelaten werd, had u nog steeds de bewuste documenten over uw vermeende politiek activisme niet getekend, maar wel een uitreisverbod. Als u later om verduidelijking gevraagd wordt over het feit dat uw zus met geld naar de politie ging, verklaart u dat ze u niet gezegd heeft dat ze naar de politie ging maar dat u enkel weet dat ze u vrijkocht omdat ze u er achteraf over verteld heeft. Hoe die vrijkoping in zijn werk ging, weet u echter niet (CGVS p. 6, p. 12 & p. 14). Niet alleen is het weinig geloofwaardig dat u niet weet hoe deze vrijkoping verliep als uw zus verklaarde dat ze u zelf van die betaling op de hoogte had gebracht (CGVS zus p. 10), het is ook ongeloofwaardig dat u geen contact meer zou gehad hebben met uw zus tijdens uw vasthouding aangezien zij verklaarde dat ze u nog gezien heeft in het politiekantoor tijdens uw detentie (daarbij vroeg ze u om toch ook de bewuste documenten te ondertekenen) (CGVS zus p. 9). Met dit laatste geconfronteerd, bevestigt u dat u uw zus gezien heeft op het politiekantoor. Nogmaals gevraagd waarom u het eerder dan anders zei, verklaart u ‘waarom zegt u dat? Begrijpt u niet dat ik veel pijn had? Daarom kan ik mij niets herinneren. Bent u ooit zo geslagen geweest?’ (CGVS p. 14). Hiermee geeft u echter absoluut geen afdoende verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid (uw bewering dat u zich niets kan herinneren omdat u geslagen bent geweest staat u überhaupt met geen enkel objectief element of medisch/psychologisch attest). Ook wat betreft de bewuste documenten die u moest ondertekenen tijdens uw vasthouding, leggen u en uw zus heel incoherente verklaringen af. Zo verklaart u aanvankelijk dat u de documenten waarop stond dat u zou deelgenomen hebben aan de betoging van 2010 niet tekende tijdens uw arrestatie van mei 2012, maar dat u wel een uitreisverbod tekende (CGVS p. 6). Later verklaart u dat u de documenten in verband met de betoging wel (verplicht) ondertekende; u verklaart hierover dat u niet meer weet of u over het tekenen van deze documenten iets vertelde aan uw zus (CGVS p. 14). Uw zus daarentegen zei dat ze wist dat u ook documenten moest tekenen zoals zijzelf omdat u haar dat zelf verteld heeft (CGVS zus p. 10). In dit opzicht is het bijzonder vreemd dat u zich eerst blijkt tegen te spreken over deze documenten; het is ook opvallend dat u zelf niet meer zou weten of u er al dan niet over vertelde tegen uw zus. Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat u*

misschien een slecht geheugen heeft (CGVS p. 14), wat allerm minst een overtuigende verklaring is voor de vastgestelde anomalie."

Wat het gebrek aan confrontatie betreft, verwijst de Raad naar artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens zijn gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."*

Het Verslag aan de Koning stelt: *"... artikel 17 van hetzelfde besluit. § 2 dat de confrontatieplicht behandelt, wordt gewijzigd teneinde de ambtenaar, in principe, te verplichten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden, niet alleen met tegenstrijdige verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken die tijdens het gehoor aan het licht zouden komen, maar ook met elke andere verklaring die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomt. Aangezien de ambtenaar niet kan worden verplicht om de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zouden kunnen komen, zullen alleen deze die zich tijdens het gehoor zelf aan de ambtenaar voordoen aan de asielzoeker voor eventuele reactie worden voorgelegd. Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.*

Dit artikel is in het belang van zowel de asielzoeker als het Commissariaat-generaal. Het laat toe het nut van het gehoor te maximaliseren en bevordert het aan het licht brengen van de waarheid. Deze bepaling laat immers toe dat incoherenties, inconsistenties, zelfs gewone misverstanden die blijken uit de woorden van de asielzoeker tijdens het gehoor onmiddellijk worden opgehelderd, zonder dat de asielzoeker moet wachten om een beroep te kunnen instellen om hiertegen te reageren. In deze zin kan dit artikel ook bijdragen tot een snellere behandeling van de aanvragen. Een correcte toepassing van deze bepaling heeft eveneens tot gevolg dat er meer gewicht wordt toegekend aan de motiveringen van de beslissingen van de Commissaris-generaal." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

De Raad stelt vast dat verzoekers tijdens het gehoor wel degelijk geconfronteerd werden met de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden (gehoorverslag verzoeker p 14-15) en wijst erop dat de verzoekende partijen de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar dit nalaat te doen.

Voor wat de aangehaalde fysieke en psychologische trauma's betreft, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet daarover.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partijen tonen niet aan dat dit het hen niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan hun interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Bovendien legde verzoeker gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit zijn problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verder stelt artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *"§ 1. De commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor"*. De commissaris-generaal is dus niet verplicht om verzoeker meerdere malen op te roepen. De commissaris-generaal heeft in dit geval geoordeeld dat hij voldoende elementen had om een uitspraak te doen over de asielaanvraag van de verzoekende partij, zonder hem een tweede keer te verhoren. Hierbij blijft de commissaris-generaal binnen de hem toegekende bevoegdheid, en kan dus niet gesteld

worden dat hij tot een verkeerde beslissing is gekomen die niet door de feiten geschraagd is door verzoekers maar een keer op te roepen.

De verzoekende partijen benadrukken verder dat verzoekers niet politiek actief waren en bij toeval gearresteerd werden, in de specifieke context van een betoging. De commissaris-generaal zou bij zijn beoordeling geen rekening gehouden hebben met de specifieke politieke context in Wit-Rusland.

Zo zou de commissaris-generaal ook geen rekening houden met zijn eigen Cedoca-informatie: hieruit zou immers blijken dat niet alleen high-profile-personen, maar ook low-profile-personen ernstig kunnen worden vervolgd en mishandeld (zie SRB: "Belarus, oppositiebeweging" van 8 juni 2012, p. 14).

Zij citeren daarop de voornoemde pagina van de SRB en stelt dat de commissaris-generaal derhalve onterecht tot de conclusie kwam dat verzoekers ten gevolge van hun arrestatie geen problemen zouden hebben opgelopen en dat verdere vervolgingen onwaarschijnlijk blijken. Verdere gevolgen zijn volgens de verzoekende partijen niet uit te sluiten, gezien het gebrek aan een eerlijk proces in Wit-Rusland dat blijkt uit de SRB.

Aangaande zijn politiek profiel blijkt uit het administratieve dossier dat verzoekers hun asielmotieven hebben gebaseerd op door de autoriteiten toegeschreven sympathieën voor een oppositiepartij. De Raad meent dat verzoekers minime politieke profiel weinig aannemelijk gemaakt werd gezien de verklaringen van verzoekers daar ze op weinig aannemelijke wijze verklaarden dat zij na hun 'toevallige arrestatie' tijdens een betoging in 2010, in april 2011 en mei 2012 nog door de autoriteiten (zowel politiediensten als de rechtbank) gevisieerd zouden zijn geweest en dan nog inzake de gepleegde aanslag in Minsk in 2011, waarover geen van beide verzoekers enigszins aannemelijke verklaringen konden afleggen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om hun asielrelaas aannemelijk te maken.

Wat de betwisting van de uit de landeninformatie getrokken conclusies betreft, wijst de Raad erop dat, de landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en gebaseerd is op diverse bronnen.

Hoewel de informatiebundel (SRB: "Belarus, oppositiebeweging" van 8 juni 2012) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies achterhaald zijn, maar slaagt er met een loutere verwijzing naar de low-profile personen zoals aangegeven in deze SRB en de arrestatie van verzoekers die zij aan dit soort profiel koppelt, niet in aan te tonen dat verzoekers binnen dit beschreven profiel vallen daar verzoekers er – zoals reeds werd uiteengezet – niet in geslaagd zijn om hun asielrelaas aannemelijk te maken.

Daarnaast menen de verzoekende partijen dat verzoekers de feiten niet konden situeren in de tijd te wijten is aan de gezondheidstoestand van verzoeker. Zij zijn van oordeel dat het moeilijk aangeven van chronologie op zich geen voldoende reden is om de bestreden beslissing te ondersteunen. Verzoeker is tijdens zijn opsluiting ernstig gefolterd, in zo'n mate dat hij niet langer in staat is een goede volgorde te geven van wat er gebeurde.

Wat het aangeven van de chronologie van de feiten betreft, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet over de redelijke verwachting inzake het weergeven van de chronologie van de feiten.

De Raad wijst er opnieuw op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Een gebrekkige chronologische weergave van de beweerdte feiten is een negatieve indicatie voor de aannemelijkheid van het gehele asielrelaas daar er redelijkervijze verwacht mag worden dat de kandidaat-vluchteling in principe zijn relaas chronologisch kan weergeven.

Waar de verzoekende partijen verzoekers fysieke en psychologische toestand opwerpt als verschoningsgrond voor het gebrek aan coherente en overeenstemmende verklaringen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen niet overtuigen, daar er geen medische attesten werden neergelegd

die aantonen dat verzoeker door zijn gezondheidstoestand niet in staat is om de feiten chronologisch weer te geven (zie ook supra).

Daarnaast stellen de verzoekende partijen dat verzoeker de aanslag in Minsk in april situeerde en na aandringen in de tweede helft van april en stelt de commissaris-generaal dat de aanslag in de eerste helft van april (11 april 2011) gebeurde. Het betreft een verschil van 5 dagen, waardoor dit argument evenmin in staat is om de beslissing te staven.

Inzake de aanslag en kennis hierover merken de verzoekende partijen nog op dat verzoekers niets met de aanslag te maken hadden en derhalve ook niemand kunnen kennen die er wel bij betrokken waren.

De Raad beschouwt dit motief als overmatig, zonder echter afbreuk te doen aan de overige vaststellingen die deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

Wat de argumentatie aangaande de aanslag en de arrestatie die hierop volgde betreft, herhalen de verzoekende partijen louter de asielmotieven op dit punt. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing herhalen en ontkennen kan de Raad afleiden dat zij het niet eens zijn met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen meent ook dat de commissaris-generaal alle opeenvolgende aarzelingen tijdens het gehoor aanhaalt en hieruit afleidt dat het asielrelaas niet aannemelijk is. Verzoekers geven toe dat het relaas inderdaad niet vlot verliep en stap per stap diende aangevuld te worden, maar dat dit gebeurde en uiteindelijk beide relazen met elkaar overeenstemmen. Hiermee zou geen rekening gehouden zijn geweest.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zich nergens baseert op 'aarzelingen' die tijdens het gehoor plaatsvonden. Opnieuw kan erop gewezen worden dat de commissaris-generaal het asielrelaas in zijn geheel genomen als aannemelijk of onaannemelijk bestempelt.

Bovendien is reeds gebleken dat de verklaringen van beide verzoekers niet overeenstemmen op enkele cruciale punten in het relaas.

Wat verzoekers problemen ten gevolge van zijn Duitse achternaam/familienaam en het opkomende Wit-Russische nationalisme betreft stellen de verzoekende partijen dat er nooit door verzoeker gesteld werd dat dit de reden was waarom zij hun land van herkomst verlaten hebben. Verzoekers beschouwen deze elementen als ondergeschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de incidenten die zich ten gevolge van verzoekers Duitse origine afspeelden, onderzocht heeft en terecht geoordeeld heeft dat de verklaringen van verzoeker aangaande dit motief, als een mogelijk vervolgingselement, niet aannemelijk zijn.

Waar de verzoekende partijen het argument uit de bestreden beslissing betreffende het gebrek aan inroepen van overheidsbescherming betwisten, is de Raad van oordeel dat dit een overmatig motief betreft dat geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

De verzoekende partijen klagen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 11 december 2012 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen dit onderdeel van het middel niet uiteenzetten. Het komt niet toe aan de Raad om te gissen naar de wijze waarop een artikel geschonden zou kunnen zijn.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal enkel de subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 §2 c) behandelt en niet in het kader van 48/4 §2 b) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de bewering van de verzoekende partijen als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partijen maken immers niet aannemelijk dat zij het slachtoffer van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) zouden zijn in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, namelijk doodstraf of executie of folteringen of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partijen kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertiendoor:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS